

مجلس دانش آموزی بُرش می‌خواهد

دیروز زیر آسمان ابری تهران، درون ساختمان قدیمی مجلس و روی آن صندلی‌های قرمز چرمی، یک بار دیگر ۱۵۰ دانش‌آموز، مراسم تحلیف به‌جا آوردند و شدند نمایندگان دانش‌آموزان ایران در مجلس دانش‌آموزی.

۸۸

این هفتمین بار است که این عده سوگند یاد می‌کنند و در محضر خداوند به هم نسلان دانش آموز خود قول می‌دهند با بهره‌گیری از تفکر و اندیشه پویا، حداکثر توان خود را برای ارائه پیشنهادهای راهگشا به کار گیرند و در جهت توسعه و اعتلای جامعه دانش‌آموزی گام بردارند.

ظاهر مجلس دانش‌آموزی جذاب است، نمونه بارز استقرار دموکراسی است، یک حرکت مثال‌زدنی است برای به مشارکت گرفتن همه اقشار جامعه در اداره امور کشور، ولی زیر این پوسته زیبا چیزی نیست جز یک نام، یک شکل نمادین و یک مجموعه تشریفاتی.

شش دوره فعالیت مجلس دانش‌آموزی که هر کدام عمری دوساله داشته‌اند، زمان خوبی است برای رسیدن به این نتیجه. نمایندگان ادوار مجلس دانش‌آموزی را حتی خود دانش‌آموزان نمی‌شناسند چه رسد به مردم عادی.

گرچه براساس اساسنامه، در هر دوره دو ساله مجلس فقط چهار جلسه برگزار می‌شود و این فرصت برای تاثیرگذار بودن واقعا اندک است، ولی در همین جلسات محدود نیز حرکتی درخور اتفاق نمی‌افتد که دست کم تازه‌ترین تصمیمات آموزش و پرورش را به چالش بکشد.

در دو سه سال اخیر، سیستم آموزشی کشور به واسطه برخی تصمیمات زیر و رو شده، ولی مجلس دانش‌آموزی فقط سکوت کرده، نه واکنشی داشته و نه بیانیه‌ای صادر کرده.

بماند که دیروز حمیدرضا کفاش، معاون پرورشی آموزش و پرورش لب به مدح این مجلس باز کرد و از چند سند مهم مصوب در این مجموعه نام برد، ولی آنچه از این مجلس انتظار می‌رود تنظیم چند سند، دادن شعارهای تکراری یا پیگیری امورات متداول در کشور نیست، بلکه شناسایی مشکلات سیستم آموزشی، مطرح کردن آنها در صحن مجلس،

نظرخواهی از دانش آموزان و در نهایت ارائه پیشنهاد برای حل مشکلات است و این همان خلا موجود در این مجلس است.

روز گذشته وزیر آموزش و پرورش که در مراسم افتتاحیه حاضر شده بود نیز خیلی نرم و سربسته توضیح داد که مجلس دانش آموزی به راهی نرفته که انتظار می رود.

این خواسته، خواسته نه فقط وزیر که چشمداشت همه فعالان حوزه تعلیم و تربیت است تا نمایندگانی که پا جای پای نمایندگان مجلس شورای اسلامی گذاشته اند و بر صندلی هایی می نشینند که روزی آنها تکیه زده اند، گرهی از گره های نظام آموزشی و جامعه دانش آموزی باز کنند.

مریم خباز - گروه جامعه